

Arrest

nr. 130 304 van 29 september 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 12 april 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 14 maart 2014 houdende de onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 14 maart 2014 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissingen werden aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 20 maart 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. PIRARD verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, geboren te Nikopol op (...) 1983.

Verzoeker heeft op 19 januari 2009 een aanvraag ingediend voor toelating tot verblijf overeenkomstig artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Verweerder nam op 4 april 2012 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14).

Verzoeker diende op 31 augustus 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 8 oktober 2012 besliste verweerder om de aanvraag van 31 augustus 2012 onontvankelijk te verklaren.

Tevens besliste verweerder op 9 oktober 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Verzoeker diende op 13 februari 2014 een tweede aanvraag in tot toelating voor verblijf overeenkomstig artikel 10 van de vreemdelingenwet.

Op 14 maart 2014 besliste verweerder tot onontvankelijkheid van de aanvraag voor toelating tot verblijf.

Dit is de eerste bestreden beslissing, welke aan verzoeker ter kennis werd gebracht op 20 maart 2014.

Op 14 maart 2014 besliste verweerder tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt een exceptie van onontvankelijkheid op in zoverre het beroep gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verwerende partij komt tot deze exceptie doordat verzoekende partij in eenzelfde verzoekschrift zowel de beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor toelating tot verblijf (bijlage 15quater), als het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) aanvecht. Volgens verweerder maken deze beslissingen onmiskenbaar twee onderscheiden beslissingen uit, waaraan verschillende feitelijke en juridische motieven ten grondslag liggen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen als een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aanvecht. In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding in te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop, Brugge, die Keure, 2007, 65). Verscheidene vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering.

Ter terechtzitting stelt de advocaat van verzoeker dat er wel degelijk samenhang is daar de bijlage 15quater (de beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf) besluit "aan betrokkene dient een bevel het grondgebied te verlaten te worden betekend/bijlage 13/ termijn 30 dagen".

Gelet op de vermelding in de bijlage 15quater en het gegeven dat zowel de bijlage 15quater als het bestreden bevel van dezelfde datum zijn, acht de Raad dat de samenhang voldoende is aangetoond.

De exceptie van verweerder kan niet worden aangenomen.

Evenwel stelt de Raad ambtshalve vast dat verzoeker geen middelen ontplooit ten aanzien van het bestreden bevel. Hij beperkt zich ertoe te stellen dat het bestreden bevel hem een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zal opleveren. Bij gebrek aan middelen welke gericht zijn tegen het bestreden bevel, acht de Raad het beroep onontvankelijk in zoverre gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

3.1. Verzoeker voert met betrekking tot de eerste bestreden beslissing de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van het redelijkheidsbeginsel.

3.1.1. Verzoeker meent dat geen rekening werd gehouden met de buitengewone omstandigheden die het indienen van de aanvraag in België rechtvaardigen. Ter ondersteuning hiervoor verwijst hij naar de politieke instabiele toestand in Oekraïne, waarbij hij vreest te worden opgeroepen als reservist in het leger. Het Oekraïens leger dreigt in een ernstig conflict te komen met het Russisch leger, zijnde het land van herkomst van de echtgenote van verzoeker.

3.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen op te nemen en dit op afdoende wijze.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de juridische grondslag vermeldt, met name artikel 12bis, § 4, eerste lid van de vreemdelingenwet en tevens ook de feitelijke overwegingen bevat waarop ze gesteund is, met name het gegeven dat de verzoekende partij voorlegt de vereiste documenten zijn om een aanvraag gezinshereniging op grond van artikel 10 van de vreemdelingenwet te kunnen opstarten, doch dat deze documenten niet aantonen welke buitengewone omstandigheden in hoofde van verzoeker aanwezig zijn om de aanvraag in België zelf in te dienen. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan in welke mate de formele motieven hem niet in staat stellen te achterhalen welke concrete redenen de beslissing schragen. De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de eerste bestreden beslissing kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht.

Waar verzoeker de motieven inhoudelijk bekritiseert, voert hij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

Artikel 12bis, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland. In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats:

(...)

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;”

Blijkens het administratief dossier heeft verzoeker op 13 februari 2014 bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 10 van de vreemdelingenwet de volgende documenten neergelegd: huwelijksakte met apostille en vertaling, kopie van zijn paspoort, een geregistreerd huurcontract, een arbeidscontract en loonfiches van zijn echtgenote, een bewijs van aansluiting ziekenfonds, een bewijs van goed gedrag en zeden. Voor het overige heeft verzoeker nergens in een afzonderlijk verzoekschrift of aanvraag buitengewone omstandigheden uiteengezet. In dit verband is het niet kennelijk onredelijk om te stellen dat deze documenten welke de vereiste documenten zijn om een aanvraag gezinshereniging op grond van artikel 10 van de vreemdelingenwet op te starten, op zich niet aantonen dat er in hoofde van verzoeker buitengewone omstandigheden zijn om zijn aanvraag in België in te dienen. De Raad wijst er te dezen op dat buitengewone omstandigheden, omstandigheden zijn die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. In de bestreden beslissing wordt terecht besloten dat voormelde elementen niet toelaten te concluderen dat er in hoofde van verzoeker soortgelijke buitengewone omstandigheden voorhanden zijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker melding van de situatie in Oekraïne heeft gemaakt. De stelling dat hij als reservist kan worden opgeroepen in een gewapend conflict voert hij voor de eerste keer aan in zijn verzoekschrift. In dit verband wijst de Raad erop dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395). Evenmin komt het aan de Raad toe zich in de plaats te stellen van verweerder en zelf te gaan oordelen of de voor het eerst in het verzoekschrift ingeroepen elementen een buitengewone omstandigheid uitmaken.

De voorgehouden schending van de motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). De Raad stelt vast, na de bespreking onder het enig middel en in het kader van zijn wettigheidstoezicht, dat de gemachtigde van de staatssecretaris in redelijkheid tot de door zijn gedane vaststelling is gekomen en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is ongegrond. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU